

– Nu, din păcate. Tata, care presupun că mi-ar fi povestit cu plăcere, nu a mai apucat, n-aveam încă trei ani când a murit, n-am nici măcar cum să mi-l amintesc la înfățișare... Iar mama era un om închis în sine. Nu ne spunea povești, nici din cele tradiționale, nici ale familiei. Despre tatăl nostru, mie nu mi-a vorbit niciodată. Așa că, din istoricul propriei noastre case, eu știu cât știu numai din acte. Tata, cu vocația lui de avocat, a păstrat actele casei sau ale celor care au locuit aici, după cum ați putut vedea, poate chiar pe toate, iar mama, la rândul ei bună păstrătoare și a hârtiilor familiei ei, le-a preluat cu multă grijă pe cele ale tatei. Erau ghidul ei în problemele cu casa, cu Fienii, cu noi.

– Iar de la mama, Elena Bădescu, recăsătorită Ștefănescu, au ajuns cu bine în mâinile dumneavoastră, ale copiilor.

– Le păstra, dar nu mi le-a arătat. Nici nu pomenea de ele. După ce ea n-a mai fost, le-am găsit teancuri-teancuri, ordonate în dosare etichetate cu grijă, în sertarele biroului ei. Iată-l acolo, la perete, o piesă stil, masivă, cum vedeți. Cu partea de sus, rabatabilă, folosită ca masă de scris, și cu câteva sertare, mari și adânci. Ceea ce numim un *secretaire*.

– Ad litteram, un păstrător de taine. Fratele dumneavoastră, Radu Bădescu, a apucat să le vadă, sau le-ați descoperit după ce el n-a mai fost?

– Nu, el știa de ele, desigur, dar... Nu prea l-am înțeles pe fratele meu, în această privință. Pentru mine el era un idol. Pentru toată familia a fost, dar pentru mine, sora mai mică... Era și foarte frumos la înfățișare! Înalt, avea un metru nouăzeci! Și bine proporționat! I-a plăcut mult istoria, iar pentru tata avea un adevărat cult. El și-l amintea foarte bine... deși era și el mic când a murit tata. Avea numai opt ani. Cu toate astea, fratele meu nu părea interesat de hârtii ori de lucruri vechi, a aruncat chiar destule, obiecte și hârtoage, făcând ordine la Fieni. Ce-ar fi spus despre actele astea? Nu știu... De câteva le-am folosit amândoi, bineînțeles, încercând să recuperăm via mamei ori alte proprietăți. Dar dincolo de asta, eu păstrez fiecare peteț care-mi spune ceva. De la bunicul

matern, Emil Foltzer, om foarte ocupat, ofițer de carieră și primar, la un moment dat, al orașului Turnu Severin, am un album alcătuit din tăieturi din ziare străine, cred că americane, de pe vremea copilăriei noastre, cu *Nimbus*, un personaj comic, care făcea tot felul de pozne și avea mare succes pe atunci. Și bunicul și-a făcut timp, le-a decupat, le-a colorat și le-a adunat în album. Pe copertă a scris cu litere aurite: *Năsdărăvăniile Profesorului Nimbus*. Le păstrez și astăzi.

– Bunicul Foltzer își iubea nepoata cea mică!

– Da, mă iubea, dar albumul îl făcuse pentru fratele meu, pentru că pe prima pagină există următoarea dedicație: *Turnu-Severin 17 Jan. 1941 Am adunat și am așezat în acest album aventurile profesorului Nimbus, pentru a face o bucurie micului și drăguțului meu nepot Radu, cu ocazia aniversării a opt ani de la nașterea sa. Bunicul, Col. Foltzer.*

– Cred că pentru pasionații de benzi desenate albumul ar fi interesant și astăzi. Pe fiecare bandă e tipărit textul: *Copr. 1939, sau 1940, Distributed by King Features Syndicate, Inc.* E o companie cunoscută pentru benzile desenate, publicate în mii de ziare. Dumneavoastră ați avut parte de o prezentare mai specială!

– Bunicul nostru era cel atât de special! El și toată familia erau căzuți în cap după Radu, toți erau fermecați de sora mea, Leni, iar când am apărut eu, erau deja obișnuiți cu copiii! Între hârtiile mamei, am găsit două carnete elegante, cu titlul: *Unser Kind*, un fel de jurnal de zi al copilului. Unul e al surorii mele, celălalt, al lui Radu. Pe al meu, nu l-am găsit încă. Poate că e pe undeva, sau poate că mama a renunțat să completeze și pentru mine un astfel de caiet. Nu știu! În ambele caiete am găsit, repetate întocmai, datele despre bunici și străbunici.

– Le aveți la îndemână? Am ținut și eu asemenea jurnale!

– Și eu, pentru copiii mei! Aici am carnetul Elenei, Leni. Născută la Sanatoriul Sfânta Elisabeta, luni, 9 iulie 1934, la 8 dimineața, cu doctorul D. Săvulescu și cu moașa S. Calamata.

– Moașa Stavroula Calamata! Am cunoscut-o! Locuia la noi în cartier, pe strada Maria Rosetti, 53. Era o doamnă de

vreo optzeci de ani, la începutul anilor 70! Dar nu-și arăta vârsta! Era înaltă, dreaptă, energică, avea darul să încurajeze... Se cunoștea cu mama mea, am vizitat-o împreună, îmi trezea respectul! Un om optimist, generos. Se mândrea cu sutele de copii aduși pe lume și cu medicii alături de care lucrase. Dădea sfaturi tuturor celor care aveau întrebări. Cred că această doamnă Calamata, întâlnită de mine, a fost însăși moașa micuței Leni, în 1934!

– Foarte probabil! Și, dacă vă uitați pe prima pagină a carnetului, mama a adăugat, în românește, trei rânduri care mie și astăzi îmi sfâșie inima. Scria sec, despre fata ei cea mare: *încetată din viață la Fieni în ziua de 9 Iunie 1956 și îngropată lângă părintele ei la 10 Iunie 1956*, dar eu simt toată durerea ei. După această tragedie, mama n-a mai fost niciodată aceeași. Leni murea la 24 de ani, după multă suferință. Iar acesta este carnetul lui Radu, început din clipa când a venit pe lume, în 1933. Tot doctorul D. Săvulescu asistase nașterea lui. Aici, mama completează o rubrică din care aflăm că doctorul era *Agregat la Facultatea de Medicină* și locuia în strada Virgiliu 5. Listele cu cantitatea de lapte supt la fiecare masă de bebeluși sunt întocmite de guvernante, mama a completat, în germană, numai rubricile privitoare la membrii familiei și la micile evenimente din viața copilului. Mi-ar plăcea să găsesc cândva și carnetul meu, dar nu știu...

Albumul cu Nimbus, destinat lui Radu, pe el nu l-a interesat. L-a lăsat în casa de la Fieni, unde, înainte de a se muta și el acolo, în anii 90, nu prea venea. Locuia la Sinaia. Noi, cei din București, ne duceam totdeauna vara la Fieni. Mama a rămas să locuiască pentru totdeauna în casa de la Fieni, cu doctorul Ștefănescu, *bunicul*, așa i-au spus copiii mei, și acolo s-a și stins. Atunci, sora mamei, Tușa Fifi, s-a mutat de la Sinaia la Fieni, ca să aibă grijă de tatăl meu vitreg. Doctorul s-a prăpădit în 1988. După 1989, Radu, printr-un concurs de împrejurări, s-a retras și el la Fieni, a fost ultima lui locuință.

– În ce an a murit Elena Bădescu Ștefănescu, născută Folzter?